

ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ



## «Προδοσία»

**Τ**Ο ΕΡΓΟ του Πίντερ «Προδοσία» είναι όμορφο, πειστικό και αποτελεσματικό σαν μια επιστημονική μελέτη. Περιέχει σφαιρική θεώρηση του θέματος, ξεκάθαρο ορισμό της κύριας έννοιας της προδοσίας και έρευνα των πολλαπλών της παραλλαγών μέσω του λόγου και της προσχεδιασμένης στο κείμενο σκηνικής δράσης. Το κείμενο είναι σοβαρό, θλιμμένο και χιουμοριστικό ταυτόχρονα. Αλλά είναι, επίσης, πειραματικό, με αισθητή την περιέργεια του ίδιου του συγγραφέα για το αποτέλεσμα του θεατρικού του πειράματος πάνω στο θέμα της προδοσίας. Ένα από τα βασικότερα στοιχεία του πειράματος είναι, αναμφίβολα, η αντίθετη ροή του χρόνου. Σύμφωνα μ' αυτήν, η υπόθεση και μαζί της οι σχέσεις των προσώπων δεν προχωρούν, αλλά υποχωρούν, διαγράφοντας πορεία από το αποτέλεσμα στην αιτία. Οι διάλογοι είναι γραμμένοι με εξαιρετική γλωσσόψυχολογική ευαισθησία, ο Πίντερ της «Προδοσίας» είναι πολύ διαφορετικός από τον Πίντερ του «Πάρτυ γνεθλίων» ή του «Επιστάτη». Το παιχνίδι μεταξύ του ψέματος και της αλήθειας είναι πολύ λεπτό.

Παρακολουθώντας την παράσταση του Θεάτρου «Κάτια Δανδουλάκη» ένιωθα να ψάχνω χωρίς αποτέλεσμα για το πιντερικό ευγενές κλίμα του θεατρικού πειράματος. Η αισθητική της παράστασης ήταν πολύ διαφορετική. Τα επίθετα που ταίριαζαν στην παράσταση «άνετη, κομψή, εντυπωσιακή» ήταν άλλα απ' εκείνα που μπορούσαν να προσδιορίσουν το κείμενο του Πίντερ. Το στοιχείο της διερεύνησης της σχέσης αλήθειας-ψέματος ήταν υποβαθμισμένο. Το μεγάλο θέμα της προδοσίας, που ενώνει τα τρία πρόσωπα του έργου σ' ένα παράξενο σχήμα αλληλοπροδοσιών, στην παράσταση αποδυναμώνεται σ' ένα απλό ερωτικό τρίγωνο.

Η αντίθετη ροή του χρόνου με γραμμένες στα εντυπωσιακά σκηνικά του

Γιώργου Πάτσα ημερομηνίες, δε στηριζόταν από την υποκριτική γραμμή στο παίξιμο των ηθοποιών, δεν υπήρχε το σύστημα υποχώρησης. Αυτό ήταν μεγάλη απώλεια για την πειραματική πλευρά της παράστασης.

Ο σκηνοθέτης της παράστασης, Σταμάτης Φασούλης, έμαθε τους ηθοποιούς της παράστασης να... παρουσιάζουν το έργο, και όχι να διεισδύουν μέσα του, να πετάνε τις ατάκες μερικές φορές εφετζίδικα και με άνεση, που κατ' εμένα συγκρούεται με την ποιητική του Πίντερ και κινείται προς την κατεύθυνση Νιλ Σάιμον.

Θέλω να ξεκαθαρίσω ότι αν έλειπε το στοιχείο της σύγκρισης μεταξύ του κειμένου και της παράστασης, αν δηλαδή η παράσταση μπορούσε να κριθεί από τους θεατές αποκομμένη από την πιντερική σκιά, τότε θα επιστρέφαμε στα πιο πάνω επίθετα: «άνετη, κομψή, εντυπωσιακή».

Τα ίδια ακριβώς επίθετα χαρακτηρίζουν τη манιέρα της Κάτιας Δανδουλάκη. Η παράσταση είναι οργανωμένη γύρω της. Αυτό κάνει να υπογραμμίζονται εκείνες οι πλευρές του ανισοσκελούς ερωτικού τριγώνου που ενώνουν την ηρώίδα της με τους δύο άντρες και να υποσκιάζεται η (τόσο ενδιαφέρουσα στο κείμενο σχέση) μεταξύ των ανδρών. Οι σκηνές της παράστασης σχηματίζουν ομόκεντρους κύκλους με επίκεντρο την Κάτια Δανδουλάκη, κάτι που ενισχύεται και με τα αχρείαστα κομψά κοστούμια (Λουκία). ●

**Μετάφραση - Σκηνοθεσία: Σταμάτης Φασούλης**

**Σκηνογράφος: Γιώργος Πάτσας**

**Κοστούμια: Λουκία**

**Φωτισμοί: Λευτέρης Παυλόπουλος**

**Μουσική επιμέλεια: Ιάκωβος Δρόσος**

**Παίζουν: Κάτια Δανδουλάκη, Κωνσταντίνος Κωνσταντόπουλος, Σταύρος**

**Ζαλμάς, Λάμπος Σιούτης.**